

trofen —, vil han ikke møde et eneste Menneske, der har fulgt denne Sag, ikke en eneste sjællandsk Bonde, der ikke netop opfatter Privatbankens Forhold paa samme Maade som jeg, ligegyldigt hvilket politisk Parti han tilhører. Jeg beklager derfor, at man har afsluttet den Sag uden at rejse kriminel Tiltale.

Saa vidt jeg forstod den højtærede Minister, mener han, at hvis der var blevet rejst Tiltale, vilde det have medført et Nederlag for Tiltalemyndigheden. Jeg maa selvfølgelig her bøje mig for den højtærede Justitsministers juridiske Kvalifikation til bedre end jeg at kunne bedømme dette Forhold, men jeg kan stadig ikke komme bort fra, at hvis vi her i dette Land fortsætte med det, som er sket under disse Svindlerier, der ere komne frem i den københavnske Bankverden, at vi lade de store Forseelser, der gaa ud over mange Mennesker, gaa upaataalte hen, men hænge den fattige Synder, der kun har gjort en ringe Lovovertrædelse, fremmes det, jeg ikke troede, at den højtærede Justitsminister og den Retning, han tilhører, ønskede fremmet, og som jeg heller ikke ønsker fremmet, fordi jeg holder paa et lovordnet Samfund: den anarkistiske Bevægelse her i Landet. Det gør man paa den Maade, hvorpaa man fra visse Sider har været tilbøjelig til at tage en Sag som Møllerup-Affæren. Denne Mand, som er overbevist om at have tilvendt sig ulovligt 60,000 Kr. betroede Midler, sættes ikke fast. Nej, til ham siger man: Aa, Hr. Direktør, vil De ikke være saa venlig en Dag, naar det passer Dem, at komme op i Politiretten. Der staar en behagelig Lænestol, De kan anbringe Dem i, og saa ønske vi i al Elskværdighed at afhøre Dem om Deres Forbrydelse. Han møder og bliver afhørt, og naar han er færdig med det, siger man: Nu kan De gaa. Nu have vi ikke mere at tale med Dem om. Men man ser undertiden en fattig Enke liste sig omkring nede paa Havnekajen i Aftendæmringen med en Pose, hvori hun sanker de Kulstumper, der ere gaaede tabt ved Losning fra Kuldamperne dernede. Hun sniger sig ængstelig langs Husene med sin Kulpose for at slippe hjem med den til de fattige smaa Børn, som sidde og fryse i en Bolig, der neppe fortjener Navn af Menneskebolig. Hende slaar Retfærdigheden Gang efter Gang uden Skaansel sine Klør i. Jeg gentager: Hvis de Herrer ønske at fremme den anarkistiske Bevægelse i vort Land, saa fortsæt ad den Bane, De er inde paa!

Jeg vil, idet jeg forlader dette Spørgs-

maal, bede den højtærede Justitsminister, at forelægge for Tinget alle de Oplysninger, der ere komne frem ved den Undersøgelse, som det ærede Medlem fra Ringsted i sin Egenskab af Justitsminister har iværksat i den af mig fremdragne Sag. Jeg mener, at Tinget her har Krav paa at faa fuld Besked om, hvad der i saa Henseende er fremkommet, for at man kan blive i højere Grad bestyrket, end jeg mener, man er bleven af den højtærede Ministers Tale, i Overbevisningen om, at han ikke var i Stand til at gøre noget i denne Sag. Jeg beklager altsaa, at Ministeren ser saadan paa det. Jeg antager, at det er hans alvorlige Mening. Jeg vil dog henstille til ham, at han som ung Mand her i Tinget med Lyst til at udføre en god Gerning netop for en Reform af vort Retsvæsen vil tage fat paa dette Arbejde til Fremme af en saadan Lovgivning, at vi komme bort fra det System, som jeg for et Øjeblik siden tillod mig at stemple paa den Maade, jeg mener dette fortjener at stemples paa.

Jeg vil saa gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Landbrugsminister: Disse Bemærkninger ere foranledigede ved nogle Henvendelser, jeg har modtaget nede fra min Valgkreds. Den Kritik, der her under Finanslovens 1ste Behandling har været fremsat, navnlig af det ærede Medlem fra Grenaa (Pedersen-Nyskov), angaaende Husmandslovens Administration, har vakt almindelig Gehør rundt om hos Husmændene. Der er mange Steder Misfornøjelse med Forretningsgangen. Jeg skal ikke her i Almindelighed rette Skylden mod nogen, jeg vil kun sige, ligesom et andet æret Medlem har sagt i Dag — jeg tror, det var det ærede Medlem fra Skern (Ovesen) —, at Skylden kan ligge forskellige Steder, men jeg ønsker dog at paapege et Punkt, hvor man er optraadt, synes det mig, med en utilgivelig Hensynsløshed overfor de Folk, der søge Amtskommissionerne om at komme i Betragtning ved Benyttelsen af denne Lov.

Jeg sigter her til et Forhold, der har fundet Sted i min Kreds. Efter at have forbedret sit Brug to Gange har en Stats-husmand dernede søgt om et Tillægslaan. Han har efter udtrykkelig Anmodning fra selve Amtskommissionens Formand fremsendt Tegninger og Overslag til de nye Foranstaltninger, som han ved Hjælp af dette Tillægslaan vilde have iværksat, men Kommissionen har ikke været hos ham, til Trods for at den har besigtiget Ejendomme i to Nabobyer. Den har ikke alene ikke været der, men han har hverken hørt eller